

Sygn. akt IV Ka 168/15

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale IV Karnym-Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Śliwiński

Sędziowie: SO Bożena Ziółkowska

SR del. do SO Łukasz Kalawski (spr)

Protokolant: apl. adw. P. C.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu J. M.

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015r.

sprawy **P. P.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i inne k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 23 grudnia 2014 r. – sygn. akt II K 712/14

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;
2. Zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych oraz wymierza mu opłatę za drugą instancję w wysokości 180 złotych.

Ł. K. D. B. Z.

UZASADNIENIE

P. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 17 lutego 2013 r. w klubie (...) usytuowanym przy ul. (...) w G. dokonał uszkodzenia ciała W. N. w ten sposób, że znokautował ją uderzeniem pięści, powodując obrażenie w postaci stłuczenia tkanek miękkich lewego policzka z niewielkim zasinieniem, naruszające prawidłowe funkcjonowanie narządów jej ciała na czas poniżej siedmiu dni, przy czym przestępstwa tego dopuścił się publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

II. w dniu 17 lutego 2013 r. w klubie (...) usytuowanym przy ul. (...) w G. dokonał naruszenia nietykalności cielesnej J. K. w ten sposób, że uderzył go pięścią w twarz, przy czym przestępstwa tego dopuścił się publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.;

III. w dniu 17 lutego 2013 r. w klubie (...) usytuowanym przy ul. (...) w G. zniszczył stracone przez siebie na podłogę okulary o wartości 600 zł należące do J. K. w ten sposób, że celowo nadepnął na nie, powodując całkowite połamanie oprawy i czyniąc je niezdatnymi do użytku zgodnie z przeznaczeniem, przy czym przestępstwa tego dopuścił się publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego,

tj. o przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k..

Wyrokiem z dnia 23 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu, po ponownym rozpoznaniu sprawy oskarżonego uchylonej wyrokiem Sądu Okręgowego z dnia 10 września 2014 r. (sygn.. akt IV Ka 464/14) w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o dolegliwości karnej za przypisane P. P. czyny, orzekł w następujący sposób:

1. oskarżonego P. P. uznał za winnego czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie I wyroku, tj. występku z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie cytowanych przepisów wymierzył mu karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2. oskarżonego uznał za winnego czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie II wyroku, tj. występku z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie cytowanych przepisów wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

3. oskarżonego uznał za winnego czynu popełnionego w sposób opisany powyżej w punkcie III wyroku, precyzując wartość zniszczonych J. K. okularów na kwotę 580,00 zł, tj. występku z art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie cytowanych przepisów wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone w punktach 1, 2 i 3 wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 57a § 2 k.k., w zw. z czynem z pkt 1 wyroku, orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonej W. N. nawiązkę w wysokości 300,00 (trzystu) złotych;

6. na podstawie art. 57a § 2 k.k., w zw. z czynem z pkt 2 wyroku, orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego J. K. nawiązkę w wysokości 200,00 (dwustu) złotych;

7. na podstawie art. 46 § 1 k.k., w zw. z czynem z pkt 3 wyroku, orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwoty 580,00 (pięćset osiemdziesiąt) złotych;

8. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tj. z 1983 r., Dz. U. Nr 49, poz. 223 zpóźn. zm.) zwolnił oskarżonego z kosztów procesu.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł obrońca oskarżonego P. P., zaskarżając zapadły wyrok w części - w zakresie wymierzonej oskarżonemu kary.

Wnoszący apelację orzeczeniu zarzucił rażąca niewspółmierność kary w stosunku do czynu, którego popełnienie zarzucono oskarżonemu, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego łącznej kary 9 miesięcy pozbawienia wolności, bez warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, a tym samym nie dostrzeżono istniejącej pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego.

Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności o charakterze wolnościowym.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że Sąd I instancji orzekając w przedmiotowej sprawie nie uwzględnił wszystkich jej okoliczności, a mianowicie postawy oskarżonego prezentowanej w niniejszym postępowaniu oraz jego sytuacji osobistej, która w sposób istotny potwierdza jego pozytywną prognozę kryminologiczną. Podkreślono również, że P. P. na moment wyrokowania oraz na chwilę popełnienia przypisanych mu czynów był osobą nigdy nie karaną

za przestępstwa, a zdarzenie z nocy 17 lutego 2013 r. miało charakter incydentalny. Skarżący wskazał ponadto, że Sąd Rejonowy niesłusznie uznał, iż niemożliwe jest wymierzenie oskarżonemu za czyny przypisane w pkt 1 i 2 wyroku kar o charakterze wolnościowym, gdyż to właśnie orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności pozbawi go jakichkolwiek możliwości zarobkowych, a jego rodzina straci jedyne źródło utrzymania. Zdaniem obrońcy oskarżonego nie wykazano również w żaden sposób, aby w celu realizacji prewencji indywidualnej konieczne było orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec oskarżonego. Trzeba bowiem zaznaczyć, iż art. 69 § 4 k.k. wskazuje, iż wobec sprawcy o charakterze chuligańskim można warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych przypadkach. Zdaniem apelującego dotychczasowy styl życia oskarżonego, jego postawa i brak wcześniejszej karalności, jak najbardziej pozwala skorzystać z tego dobrodziejstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonego P. P. okazała się oczywiście bezzasadna.

Wobec braku pojawienia się w niniejszej sprawie jakichkolwiek nowych okoliczności, po wydaniu orzeczenia kasatoryjnego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 10 września 2014 r. (sygn. akt IV Ka 464/14), co prawidłowo stwierdził Sąd Rejonowy we wstępie uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, a zarazem mając na uwadze wyniki postępowania przeprowadzonego ponownie w przekazanym zakresie, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżone rozstrzygnięcie nie jest dotknięte jakąkolwiek wadą prawną. Sąd Rejonowy całkowicie prawidłowo i w sposób wolny od zarzucanych w apelacji uchybień, w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia o dolegliwości karnej za przypisane P. P. czyny, wymierzył oskarżonemu za nie kary jednostkowe rodzajowo i w wysokości adekwatnej do ustalonego stopnia winy i słuszne w ocenie przez pryzmat pozostałych przesłanek z art. 53 § 1 k.k. Również kara łączna orzeczona w wysokości dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności za zbiegające się przestępstwa bez warunkowego zawieszenia jej wykonania nie spełnia, w ocenie Sądu Okręgowego, zarzutu rażącej niewspółmierności.

Trzeba pamiętać, że kara ta jest karą łączną, orzeczoną na trzy pozostające w kumulatywnym zbiegu przypisane oskarżonemu przestępstwa. Przepis art. 53 k.k. stanowi, że sąd, wymierzając karę, powinien brać pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć wobec skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, bacząc, aby dolegliwość była adekwatna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie przekraczała stopnia winy. Wskazówki dotyczące całokształtu represji karnej mają zapobiegać wymierzaniu kar niezasłużonych i niesprawiedliwych. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona wobec oskarżonego P. P. bezwzględna kara pozbawienia wolności w łącznym wymiarze dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności spełnia powyższe warunki. Trzeba podkreślić, że przy wymiarze kary łącznej Sąd Rejonowy posłużył się w dużej mierze zasadą absorpcji, a skorzystaniu w stosunku do oskarżonego z przywileju warunkowego zawieszenia jej wykonania sprzeciwiała się, nie jak próbuje nakierować skarżący przeszłość oskarżonego, ale brak w stosunku do jego osoby szczególnych okoliczności, o jakich mowa w przepisie art. 69 § 4 k.k. Sąd Rejonowy wyraźnie podkreślił, że oskarżony jest osobą niekaraną w świetle prawa i okoliczność ta została uwzględniona na jego korzyść przy wymiarze kar jednostkowych za popełnione czyny.

Jednocześnie Sąd Rejonowy w sposób bardzo wyważony i przy tym obszerny wyjaśnił z jakich przyczyn odmówił postawienia wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, warunkującej w pierwszej kolejności możliwość skorzystania z przywileju warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Wyjaśniono, że za czyny oskarżonego, każdy zaś o charakterze wybryku chuligańskiego, gdzie P. P. atakował bez żadnej przyczyny dobra osób młodszych i bezbronnych, będąc pod wpływem alkoholu po to tylko by ulżyć swojemu wybuchowi agresji, jedynie adekwatną może być kara izolacyjna. Sąd stwierdził, że tylko kara odpowiednio surowa i nieuchronna może spełnić wobec oskarżonego swe cele wychowawcze, które zapobiegą powrotowi na drogę konfliktu z prawem. Sąd Okręgowy, rozpoznając niniejszą sprawę nie miał wątpliwości, że wymierzone kary bezwzględne pozbawienia wolności jak i następnie kara łączna pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania spełnią wobec oskarżonego założone cele prewencyjne.

Trzeba jednocześnie pamiętać, że co do zasady z rażąco niewspółmiernością kary mamy do czynienia wówczas, gdy Sąd I instancji w sposób jaskrawy nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z cechami osobowymi sprawcy. O rażąco niewspółmierności kary można mówić również w razie nieuwzględnienia przez Sąd funkcji prewencyjnej i wychowawczej kary. Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - „rażąco” niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (zob. np. wyrok SN z 6 października 1994 r., II KRN 189/94, OSN Prok. i Pr. 1995, Nr 5, poz. 18). Taka sytuacja nie zachodzi w stosunku do oskarżonego P. P..

W tym miejscu wskazać również należy na uregulowanie zawarte w art. 69 § 1 i 2 k.k. Przepis ten jest skonstruowany tak, że przy stosowaniu tej instytucji nakazuje kierować się jedynie względami szczególnie-prewencyjnymi, zaś społeczne oddziaływanie kary, jej współmierność do szkodliwości społecznej czynu i winy sprawcy należy uwzględniać przy wymierzaniu kary (art. 53 § 1-3 k.k.). By zatem możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary sąd musi nabrać jedynie przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzeganego porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie bazować zaś musi na ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa. Przepis art. 69 § 1 k.k. odwołuje się do elementów prognostycznych, wskazujących na możliwość osiągnięcia celów kary pozbawienia wolności nie orzekając jej w bezwzględnym wymiarze, a zatem jest to swoisty środek polityki karnej wobec sprawców nadających się do oddziaływań resocjalizacyjnych w warunkach wolnościowych, wobec istnienia po ich stronie uzasadnionego przekonania, że nie powrócą na drogę przestępstwa.

Wbrew stanowisku skarżącego, Sąd I instancji, we właściwy sposób ukształtował rodzaj represji karnej względem oskarżonego. Uwzględnił również i odpowiednio wyważył wszystkie ujawnione w toku sprawy okoliczności łagodzące i obciążające, jakie w stosunku do oskarżonego zachodziły. Na podstawie tych okoliczności, doszedł do słusznego wniosku, że oskarżony P. P. nie zasługiwał na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Mając na uwadze nie tylko ogólną dyrektywę z art. 69 § 1 i § 2 k.k., ale przede wszystkim i normę wprowadzoną przez § 4 komentowanego przepisu, Sąd Rejonowy słusznie uznał, że w stosunku do osoby oskarżonego nie znajduje takich szczególnych okoliczności, które pozwalałyby na warunkowe zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Jak zauważono, postawa sprawcy po popełnieniu przestępstwa, w toku całego postępowania, nastawiona jest głównie na uwidocznienie aspektów możliwej represji karnej w odniesieniu na własnej sytuacji majątkowej i rodzinnej. Przy tym wydaje się, że oskarżony nie rozumie wagi naruszeń dóbr jakich swoim chuligańskim zachowaniem uczynił, nie przeprosił pokrzywdzonych i nie wyraził jakiegokolwiek skruchy.

Reasumując, w opinii Sądu Okręgowego, wymierzenie w przedmiotowej sprawie za popełnione przez oskarżonego czyny kary łącznej w wymiarze dziewięciu miesięcy pozbawienia wolności jest karą adekwatną do stopnia winy oskarżonego oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów jak również wystarczająca dla osiągnięcia celów kary i nie sposób uznać jej za rażąco niewspółmierną mając na względzie zagrożenie ustawowe. Stąd też Sąd Okręgowy po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego nie dopatrywał się w rozstrzygnięciu wydanym przez Sąd Rejonowy żadnego z zarzucanych uchybień, zatem na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną (art. 457 § 2 k.p.k.).

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i w zw. z art. 9 i art. 2 ust. 3 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz.U. z 1983r. Nr 49 poz. 223 z późn.zm.).

Ł. K. D. B. Z.